

Kalem Savaşı

Nureddin Yıldız'ın 29.11.2009 tarihli (89.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli kardeşlerim,

Köy hayatı yaşayanlar veya ziraatla meşgul olanların gündemi şehirde yaşayanların gündemiyle elbette aynı değildir. Ziraatla meşgul olanlar yağmur ve güneşle çok ilgilenirler, onlar için ekim ve hasat zamanlarında yağmurun yağma/ma/sı çok önemlidir. Şehirli içinse bu o kadar sorun değildir.

Köylüler günlük hayat içinde bazı sorunlar yaşar ve şehirli bu sorunların bir kısmına anlam veremez. Mesela ziraatla meşgul kimseler için bir 'domuz meselesi' vardır. Tarlalarını ektikten sonra hasat gününü bekledikleri sürede bir akşam ansızın domuz sürüsü gelip bütün ekini işe yaramaz hâle getirebilir. Zaten o mendebur hayvan girdiği yerde adeta bir buldozer etkisi gösterir ve etrafını berbat ederek çıkıp gider. Yiyeceği yirmi tane mısırdır ama dönümlerce ekini mahvedebilir. Bu bakımdan ölçüsüz bir hayvandır.

'Domuz meselesi' bir ara şehirli için de sorun hâline gelmiştir fakat kendi yok, virüsü var bir sorundur. Meksika'da birine bulaştırdığı virüsten bir tür grip salgını baş göstermiş, ardından orası ile alakasız uzaklıktaki coğrafyalarda, mesela Diyarbakır'da bile ölüm vakaları yaşanmıştır.

Buradan domuzun iki tür zararı meydana geldiği anlaşılır: Tarlada uyguladığı zarar ve görülemeyecek küçüklükte bir virüsle oluşturduğu zarar. Tarlaya verilen zararı ilk etapta anlamamız mümkündür; ancak Diyarbakır'da domuz gribinden ölen birinin bu virüse ta Meksika'dan nasıl yakalandığı pek ilginçtir. Edirne olsa anlam verebilmek daha mümkündür belki, nihayetinde Avrupa'ya sınır kapısıdır. Çok zor ihtimallerin gerçekleşmesiyle, Diyarbakır'a bir sürü yoldan ve elden geçerek, nefeslerle taşınan bir virüs doğduğu topraklardan binlerce kilometre ötede etkisini gösteriyor ve oraya nasıl taşındığı tam olarak keşfedilemiyor.

Diğer taraftan teknoloji ve medya mahkûmu nesiller olduğumuzdan, bize her ne söyledilerse inanıyor olmamız da konunun ilginç bir boyutu olsa gerektir. Domuz dediler, domuz gibi dediler, virüsle oluyor dediler ve biz ne dendiye kabul ettik. Her denileni doğru kabul ettiğimizden elde inkâr edecek veri de kalmadı sayılır.

Vurguladığımız ayrıntıya tekrar dönelim: Domuz iki türlü yolla zarar vermektedir; cismiyle tarlaya dalıyor veya gözle görülmesi imkânsız bir virüsünü göndererek öldürüyor. Yaşadığımız bu süreci realite olarak görmek ve buna inanmak şüphesiz biçimde kabul ettiğimiz bir şeydir.

*

Bu iki tür zararı başka bir gerçekliğe benzetebiliriz:

Bizler İslam topraklarından bir bölgeyi kâfir orduları işgal ettiği veya bombardımana tuttuğunda gösterdiğimiz refleksi ve lanet okuyan hisleri, onlara ait kalemlerden çıkan herhangi bir yazıya gösteremezsek bu tam manasıyla domuzun tarlaya girmesine ve ekinleri tahrip etmesine sinirlenip diğer yandan virüsünün yayılarak grip salgınıyla ölümler başlatmasına tepkisiz kalmaya benzer.

Öyle bir zamanda yaşıyoruz ki artık orduların bir toprağı işgalinden daha güçlü olan, bir sayfalık yazıyla başarılabilir. Birinin mikrofonların önüne geçerek akidemizle ilgili iki dakikalık konuşması koskoca bir ülkenin işgalinden daha fazla ifsada yol açabiliyor.

Şayet gözle görülemeyecek küçüklükte bir mikrobun on binlerce insanın hayatını tehdit edebildiği gerçeğini inkâr edemiyorsak bir ağzın televizyonda veya başka mecra da konuşarak Allah'ı ve Peygamberi'ni üzecek bir kelime dahi olsa sarf etmesinin ne zararının olabileceğini de söyleyemeyiz.

Biri bedenlerimizi bitkin bırakıp yere seriyor, diğeri akidemizi sarsıyor ve ahirette işe yaramayacak noktalara sürüklüyor.

Ümmet-i Muhammed olarak bizim diğeri insanlardan farkımız bedenlerimizdeki bir değişikliktir. İleri gelmez ya da onlardan fazla bir organ taşıyoruz. Ne gözlerimiz ne böbreklerimiz Hıristiyanlar'dan farklı değildir. Farklı ve ayrıcalıklı olan, akidemizdir. Düşüncelerimiz ve Allah'a teslimiyetimiz ayrıcalıklıdır.

Bu farkımıza zarar veren herhangi bir şey eğer silahlı orduysa onu tehlike kabul ettiğimiz gibi bu ordu değil, bir kelime veya paragraf ise onu da aynı görürüz. Söylenen bir cümle, müminleri ashab-ı kiramın yüreğinde taşıdığı imandan daha farklı bir inanma biçimine ya da inanmada laubaliliğe götürüyorsa bu ha ordularla yapılan işgal sonucunda gerçekleşmiştir ha spikerlerin konuşmalarıyla.

Netice olarak mümin, Allah'ın cennetine gireceği sırada bir sıkıntıyla karşılaşacak ve yanlış düşünüyor-uyguluyor olmasından ötürü cennete giremeyecekse bombardıman ile olması veya düşüncelerin zayıflayıp sulanması arasında ne fark var ki?

Ortada bir kalem ve dil savaşı vardır. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, asırlar öncesinden bugünü görür gibi hepimizi ikaz etmiştir. İnsanlar şimdilerde pek rahat şekilde, geçmişlerinde Müslümanlar'ın vergilerinden meydana gelmiş hazineden maaş almak ve sadakalarıyla okuyup yükselerek memur olmak gibi siciller olmasına rağmen televizyonlara çıkıyor ve Allah'ın kitabını istedikleri gibi tahrif edip yorumlayabileceklerini düşünüyorlar. Müslümanlar'ın gözüne baka baka Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in aile hayatını küçümsüyor, hanımlarına hakarete varan laflar ediyorlar.

Bunlar tıpkı Meksika'nın bir çiftliğindeki domuzun burnundan çıkan virüsün dünyanın herhangi bir yerindeki insanı oturduğu yerde zehirlemesinin etkisine benzer. **Dünyanın herhangi bir yerinde Allah'a ve Allah'ın dostlarına karşı saygısızca bir konuşma, konuşulmasının onlarca sene sonrasında bile insanları dinden ve imandan koparabilir. Hiçbir fitne küçük değildir, hiçbir kalemin yazdığı boş olamaz ve yabana atılamaz.**

İnsanı cennete koyan, yeri geldiğinde tek bir kelime olabiliyor. Neden bir kelimelik yanlış da cehenneme koymasın?

*

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'i tanımak isteyenler, onun hadis-i şeriflerini okuduklarında bu muratlarını gerçekleştirmiş olurlar. Herhangi bir hadisi onu tanıyabilmemiz için yeterli bir yol açıcı vazifesi görebilir. Fakat bir hadisi vardır ki o mübarek ağzın kimin adına konuştuğu, okuma-yazma bilmeyen biri olduğu hâlde asırlar sonralarına ait bilgileri nasıl olup da haber verebildiği gibi hakikatleri açığa vurmaktadır.

Ahmed bin Hanbel'in *Müsned*'inde rivayet ediliyor:

"Kıyamet yaklaştığında insanlar o kadar içlerine kapanacaklar, bencilleşecekler ki selam bile insanın yalnızca tanıdıklarına verdiği bir şey olacaktır."

Evden çıkıp camiye, iş yerinden çıkıp eve giderken yüzlerce insan görüp aralarından sadece tanıdığına, özel ilişkisi bulunana selam veren insanı tarif ediyor. Selam bile Müslümanlığın ortak paydası olmaktan çıkmış oluyor, Kudüs ve Filistin zaten ortak dert değil, Filistinliler'in sorunu olmuştur. Keşmir de Hindistanlılar'ın derdidir. Senin sorunun ne? Ekonomik. Alıp verdiği çeklerin durumunu düşünmekten öteye geçmeyen bir dertler yumağı ve selamını sadece çek alıp verdiklerinden esirgemiyorsun.

Hadis-i şerifin verdiği haberler devam ediyor:

“Ticaret yaygınlaşacaktır. O kadar ki kadınlar, evlerindeki işlerini bırakıp eşlerinin ticaretine yardım edecekler.”

Peygamber aleyhisselam bu cümleleri söylediği zamanlarda, Medine’de her sokakta beş market yoktu. İnsanlar çuvala doldurup getirdikleri mahsullerini mescidin önünde veya başka bir merkezî noktada satıyorlardı, ticaretin ne olduğu bu ve benzeri küçük manzaraların gösterdiklerinden ibaretti. Hadiste haber verilenleri Resûlullah aleyhissalatu vesselam, Allah Teâlâ’dan öğrenerek bize bildirdi.

Demek ki kadınların evlerini bırakıp ticarete eşlerinin yanında yer almaları, oraya yardım için koşmaları bir kıyamet alametidir.

Dahası devam ediyor:

“Akraba bağı (sıla-i rahim) kesilecektir. Yalan şahitlik yayılacak, gerçek olan şahitliği gizlemekte sakınca görülmecektir.”

Hadis-i şerifin yüzyıllar sonrasına verdiği haberler arasında öne çıkarmak istediğimiz en sonda geçen şu cümlelerdir:

“Ve kalem güçlenecektir.”

Bu cümle kalemin bir savaş malzemesi hâline geleceğini söylemektedir. Savaşlar ve ulusların birbiri üzerinde kurmak istediği hâkimiyetler kalem aracılığıyla yapılacaktır. Bunu medyanın güçleneceği şeklinde de anlamamız mümkündür. Konuşanın kazanacağı, konuşamayıp yazamayanın mağlup olacağı şeklinde anlamamız mümkündür.

*

Hadis-i şerifte aktarılan haber öyle mucizevî bir durumdur ki bunun şaşkınlık verici örneklerini günümüzde izlemek mümkündür. Yüzyıllardır kurban ibadetinin ifa edildiği, sayısız tavuğun da kesildiği ama tavuğun kurban olarak kesilmesinin mümkün olmadığına hazmedilerek bilindiği topraklarımızda biri ileri çıkıyor ve “tavuktan da kurban olur” diyebiliyor. Bu kadarla kalmıyor, onun ardından giden binlerce insan peyda olabiliyor. İşte bu televizyona çıkmanın, ekranlarda konuşmanın etkisini göstermektedir.

Konuşabilen ve yazabilen güçlü, konuşamayan ve yazamayan güçsüz olacaktır. İmanını bile müdafaa edemeyecektir.

Bu bilgi Resûlullah aleyhissalatu vesselam tarafından bize neden bildirilmiştir? Kıyamet öncesindeki kritik zamanlara neyle hazırlanmamız gerektiğini öğretmek için. Zira kendisi başka bir hadis-i şerifinde de kıyamete yakın günlerde en çok korktuğu şeyin *kulaklarımıza hâkim olacak güzel sözler konuşabilen münafıklar* olduğunu buyuruyor. *Alîmü’l-lisân* olarak tarif edilen bu kimseler müminin dinini ondan iyi bilip daha birikimli nutuklar parçalayabiliyorlar.

Münafık denince zil zurna cahil bir tip canlandırıyoruz zihnimizde, hâlbuki münafık namaz da kılar çok da bilir. Ayet-i kerime, “tipine baktığınızda dikkatinizi çeker” buyuruyor. Kaba konuşmazlar, konuştuğularında susup dinletecek denli albenili söz söyleyebilirler. Şeytanların ve cinlerin maharetleri onun emrindedir çünkü onun konuştuğuları yüzünden ümmet bölünecek, ashab-ı kiram değer kaybedecek, İmam-ı Azam’ın müminler üzerindeki kıymeti sarsılacaktır. Bunlar olunca da dinin üzerinde yükseldiği zemin değer kaybedecektir.

Münafığı öcü zannederiz, buz gibi soğuk sanırız. Hayır, sempattir ve gayet tatlı konuşur, naziktir. İnsanların önüne ceketini düğmeleyerek çıkar, jilet yakayla dolaşır, tıraşı yerindedir. Görüntüsünde gözü bozan, aykırı bir ayrıntı bulunmaz.

Ama sabah namazını cemaatle kılmaz. Münafıkların temel karakterindeki maddelerden biri budur. Ayetin buyurduğu gibi, namaza kalkacakları zaman tembel bir edayla hareket ederler. Namaz onlara ağır gelir. Yani münafığı dilinden yakalayabilmek mümkün olmazken namaz onun yumuşak karnıdır. Münafığı infak ederken göremeyiz, cebinden para çıkmaz. Anca başkalarından aldıklarını dağıtabilir.

Peygamber aleyhisselam biz iki binli yıllarda yaşayan müminlerine, başımıza gelecek musibetleri önceden haber verdiği bir din ve hayat anlayışı bırakarak dünyadan ayrılmış, kalem savaşlarının yaşanacağı ve savaşı kazanacakların hayatta kalabileceğini haber vermiş, Ömer radiyallahu anhın ifadesiyle “gecesi gündüz kadar aydınlık bir din” getirmiştir.

Müminler olarak sıkıntımızın ana mihraklarından biri şudur ki elbette dinimizi öğrenmek hususunda âlimlerimize muhtacız fakat bizden olmayıp medreselerimizde yetişmeyen, Kur’an terbiyesinden mahrum ve papazlardan ya da Hıristiyan teologlardan eğitim görmüş birilerinden din öğrenmeyi asla kabul edemeyiz. Dinimizi Resûlullah’tan ve Resûlullah’ın izinden gitmeyi hayatının şerefi kabul eden âlimlerden öğrenmeliyiz. Bu âlimler Resûlullah derken ve salavat-ı şerifeyi söylerken gözlerinden yaşlar akıtan kimselerdir.

Dinimiz bir ticaret alanı değildir ki Yahudi ve Hıristiyan’dan da tahsil edilebilsin. Bir bina değildir ki ‘mühendis olsun da dini mühim değil’ denebilsin. Din herkesten alınabilen bir şey değildir; kimden aldığımızı ne aldığımızı da belirleyen bir etkiye sahiptir. Kendisi cemaatle namaz kılmayan, hanımının örtülü olup olmamasıyla ilgisiz biri bize nasıl olup da ahireti anlatabilir? Günlük hayatında helale-harama dikkat etmeyenden fıkıh ilmi nasıl tahsil edilebilecek?

Kalem çağında kalemlerle savaş işte böyle yürütülüyor; ahireti ona inanmayan birinden öğrenmeye mecbur kalmak bu savaşın yenilgiyle sonuçlanmış neticelerinden biridir. Sırf doktora tezini fıkıh sistemi üzerine çalışmış olduğu için, başka sistemle hayatına yön veren birinden fıkıh öğrenmek gibi. Günümüzde “artık” şeriat ve fıkıh ile şekillenmiş bir devlet sisteminin hayata geçirilmesini mümkün görmüyor ama fıkıh gözüyle bakıldığında bir konu ile ilgili fetvanın nasıl verileceğini söyleyebiliyor. İnanmadığı şeyi tarif ediyor; kalem savaşı budur.

Bu savaşa hazırlıklı olmamız lazımdır. Savaşı hep Yahudi’nin Filistin’i işgal etmesi formunda beklemek büyük bir yanılgıdır. Filistin kadar gözümüz ve kulağımız da işgal edilmiş olabilir.

*

Bir hastalığımızı tedavi etmek mecburiyetindeyiz. Ahiretimiz, cennet ve cehennemimiz anlamına gelen dinimizi nasıl herkesten öğrenebiliriz? Hangi hayvanın kurban edilip edilemeyeceği konusunda neden herkes konuşur? İş apartman dikmek olunca mühendisten başkası konuşulmuyor, mesele sağlık olunca doktordan başkasına söz hakkı verilmiyor, şehir olunca çevre mühendisinden başkası mikrofona uzanamıyor hatta kavak ağaçları hakkında bile sadece orman mühendislerinin konuşması isteniyor; sıra dine geldi mi çoban da mühendis de konuşur, hoca bile bazen konuşur...

Dinimiz bir kavak ağacından değersiz mi?

Kabahatin büyüğü önce biz dinleyicilerdedir. Kimi dinleyeceğimize dair neden bir fikrimiz olmuyor, niye olmasın?

Tâbîn neslinin büyük isimlerinden Muhammed bin Sirin, “ilim dediğiniz dinin ta kendisidir, dini kimden aldığınıza bakın, ilmi kimden aldığınıza bakarken” diyor. Sünnet denince zihnine çocukken yaşadığı cerrahî operasyondan başka bir çağrışım gelmeyen biri nasıl olur da Peygamber Efendimiz’in

ahlakıyla ilgili konuşması için bir konferansa davet edilir? Konuşmasına besmeleyle başlamayı bile öğrenmemiş biri bize Resûlullah aleyhisselamı anlatıyor ve biz de dinliyoruz; dinleniyor olduktan sonra da konuşan çok olur.

Hiç kimse tehlikeli bir hastalığın tedavisi için kullanacağı ilacı köyündeki yaşlılardan öğrenmeye yanaşmıyor, bunu riskli buluyor, ilacı doktordan öğrenmeyi seçiyor. İmam Malik rahmetullahi aleyhin bir cümlesi pek dikkat çekicidir, diyor ki: “Bana bir mesele sorulmuştu, on dört sene oldu ama hâlâ cevap veremedim.” Soruyu soran belki ölüp gitmiş, İmam Malik hâlâ cevap verecek. Hâlbuki gelip bizim buralarda sorsaydı merakını ne çabuk geçirirdik! Onlar bilemezler tabii, televizyon yok, gazete yok, nereden bilecekler!

Mesele din olunca ne ucuz konuşuluyor. “Bana göre” diye cümlesine başlayan herkes asıp kesiyor. Sen nesin Allah’ın dininde ki ‘sana göre’si olacak? Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bile o mübarek ve yüce makamına rağmen kendine göre bir şey söylemeye çekinmiştir. Bir konu hakkında fetva vermek, konunun Allah’a göre nasıl olduğunu açıklamaktır. Bir meseleye “caizdir” demek “Allah buna izin verir” manasına gelir. Çünkü “caiz midir?” sorusunun sorulma nedeni kıyamet gününde günaha girilip girilmeyeceğinin merak edilmesidir. Birinin sorusuna “caizdir” demek “Allah seni cehenneme koymayacak” demektir. Müftü, Allah’ın imzasını kullanan bir sekreterdir. Ama bu müftünün kendine göre bir şey açıklayabileceği manasına hiçbir şart ve durumda çıkmaz. Okuduğu bir imam-hatip lisesi, bir de ilahiyat olan kişi baştan ayağa ilim olsa ne çıkar?

Bu bağlamda İmam Malik’in cümlesi, vurguladığımız gibi, pek dikkat çekici ve ibret alınası sözlerdendir. On dört sene beklemekten söz ettiği o sürede de boş beklemiyor; her gün ilimle uğraşüyor, binlerce hadis-i şerif gözünün önünden geçiyor, tâbiîn ehlinin büyük isimleriyle oturup kalkıyor. Ve buna rağmen bir meseleye gelişigüzel “caizdir/değildir” diyemiyor. Üstelik onun Medine’de yaşadığı devir henüz sahabe-i kiramın kokusunun hâlâ sokaklarda taze olduğu bir zamandı.

Bizse camiye yirmi kişi girsek çıkarken on dokuz farklı görüş açıklıyoruz, kalan bir kişi de camideki hocanın yanında duruyor. Dinde demokrasi olur mu, bu işin “sana-bana göre” olanı hiç mümkün mü? Dinde Allah’a göre olur, Peygamberi’ne göre olur; Ebu Bekir radiyallahu anha göre bile olmaz. Müminler “Hanefî mezhebinden” olmakla mezhebin öncüsü “İmam-ı Azam’ın dininden” olmazlar. İmam-ı Azam’ın kapısını vurmamızın nedeni, Peygamber aleyhisselamın ne dediğini öğrenmek için ona başvurmamızdan başka bir şey değildir. Mezheplere intisap etmenin sebebi o mezhep imamına “sen ne düşünüyorsan ben de aynısını yapayım” demek değil, “Allah ne demek istedi” merakından ileri gelir.

*

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem hadis-i şeriflerinden birinde daha kıyamet öncesindeki toplum yapısını tarif ediyor:

“İnsanların tuzağa düşeceği yıllar olacak. O yıllarda yalancılar doğru adam gibi konuşacak ve tepki görmeyecekler. Yalancı, doğru sözlü gibi dinlenecek. Doğru söyleyenler de yalancılara gösterilen tepkilerle karşılaşacaklar. Hainler emanet teslim edilen kimse olarak bilinecekler. O zaman toplumun önünde ruvaybida’lar konuşacaktır.”

Ashab-ı kiram, Peygamber aleyhisselamın kullandığı *ruvaybida* kelimesinin ne manaya geldiğini anlayamamış ve sormuşlar. Şöyle izah buyurmuş:

“Ciğersiz adamların toplum önünde konuşmasıdır.”

Yani kimseye “sen geçen seçimlerde aynı palavraları söylemiştin, şimdi karşımıza yine nasıl çıkabildin” denmeyecek. Doğru söylemek sahtekâr muamelesi görmeye yetecek. Yalan söyleyense alkışlanacak. Kıyamet öncesinde oluşacak bu kargaşada bir vakitler yolsuzluktan sürgün edilmiş kimselerin hain ve

yolsuz olduğunun bilinmesine rağmen yine de hükümetlerde bütçenin onun eline teslim edildiği görülecek. Şüphesiz ki her şey para değildir; bir insana namus teslim edilirken de hain olup olmadığına bakılmalıdır.

Medrese mezunu değil, şeriat tahsili görmemiş, fıkıh bilmiyor; ama televizyonda din programı düzenliyor. Kitleler onun programını kaçırmıyor. Özelliği, Peygamber aleyhisselamın vefatını anlatırken pek güzel ağlayabilmesi. Adamın belli başlı konuları var: Peygamber aleyhisselamın vefat sahnesini anlatıyor, oradan oltayı takıp balıkları çekiyor. Ama Peygamber'den bu kadar etkilenmiş birinin senelerce anlattığı o sahnelerden sonra sakal bıraktığını yine de göremiyorsunuz. Peygamber vefat ederken ona iki tüy sakal bırakmamış.

Ciğersiz adamların ümmet-i Muhammed'in önüne geçip bol keseden konuşabilmeleri işte budur.

Bu ümmet âlimlerini kaybettiğinde dinini kaybedecektir. O kravat bile takamayan, sarığını doğru dürüst saramayan, üç kelimeyi üst üste konuşamayan ama ömrü rahle üzerinde geçmiş ve kıymeti bilinmeyen âlimlerin toplumdan çekilmesi dinin çekilmesidir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem âlimlerin art arda ölmelerini Allah Teâlâ'nın ilmi alması olarak tarif etmektedir. Buyurur ki: "Allah, âlimleri tek tek alarak ilmi alır. Âlimler olmayınca da bir sürü cahil âlimlerin koltuğuna oturur. İnsanlar fetvalarını onlara sorup kendilerini ve onları helake sürüklerler."

*

Evdeki televizyonu üç gün kapatıp yerine ilmi hâl saatleri yerleştiremiyoruz. Evlerimizdeki kütüphaneler süs eşyasına dönüştü, aile olarak okumuyoruz. Okumadığımızda da başkaları okuyor ve okuyan kazanıyor. Kalemî güçlü insan bizden yetişmeyince öbürlerinin yazarları bizi perişan ediyor. Hıristiyan ve Yahudi mihraklar bize fıkıhçı ve hadisçi yetiştirip gönderiyor. Böyle olunca da biz dinimizin sulandığını haykırıp beddua edemeyiz ki.

Tepkili olmak, dinimizi koruma konusunda reflekslerimizi canlı tutmak zorundayız.

Ve bu söz konusu kalem savaşı, bir yarışın başladığı gibi ilan edilerek yürütülmüyor. O kadar sinsi ve hissettirmeden sızıyor ki cuma hutbesinde bile müminlerin yüzüne karşı açıkça söylenebilen bir savaş taktiğine dönüşüyor.

Kehf suresinin 29. ayet-i kerimesinin mealini Diyanet İşleri Başkanlığı'nın internet sitesinden okuyalım: "De ki: Hak Rabbimizdendir. Artık dileyen iman etsin, dileyen inkâr etsin. Biz zalimlere öyle bir ateş hazırladık ki onun alevden duvarları kendilerini çepeçevre kuşatmıştır. Susuzluktan feryat edip yardım dilediklerinde maden eriği gibi yüzleri yakıp kavuran bir su ile kendilerine yardım edilir. O ne kötü bir içecektir. Cehennem ne korkunç bir yasanacak yerdir."

Geçtiğimiz ay içerisinde bu ayetteki "artık dileyen iman etsin, dileyen inkâr etsin" ifadesi, demokrasinin ilahî dayanağı olarak Diyanet hutbelerinde okundu! Demokrasinin dayanağına Kur'an'dan delil arama çabasının bir ürünü olarak ayetteki bu ifade öne sürüldü! Allah'ın kullarını zorlamadığı ve demokratik hak verdiği söylendi!

Diyanet'in kendi basıp dağıttığı Mushaf'larda da bu ayette doğal olarak bulunan bir lamelif, konunun nasıl çarpıtıldığını anlayabilmek için önemlidir. Ayetin "dileyen iman etsin, dileyen inkâr etsin" bölümünde bulunan bir lamelif, orayı okurken durulmaması ve geçilmesini, geçilmeyip durulması hâlinde mananın yanlış anlaşılabilirliğini işaret ediyor. Buna rağmen hutbelerde böyle bir çarpıtmaya meydan verilebiliyor.

Diğer taraftan ayetin mealinde demokratik hak ile ilgili bir şeyin bulunabilmiş olması hayli enteresan ve şaşkınlık vericidir. Zalimlere normal de değil, maden eritecek güçte bir azabın hazırlanmış olmasının neresi demokrasiyle ilgili? Bu olsa olsa demokratlara, yani şeriat istemeyip demokrasiyi

arzuladığını söyleyenlere hakaret olabilir! Allah, şeriatının dışında bir tercihe yönelenleri cehennemle tehdit ediyor. Gelin görün ki demokrasinin bir fazileti olarak binlerce camide, cuma hutbesinde bu minvalde okunabildi.

Uyuduğumuzda yastık uzatan çok oluyor. Ense uzatıldığında gelip vuran illa çıkıyor. Cemaat cuma hutbesinde uyuyor. Peygamber aleyhisselam yerdeki çakıl taşlarıyla bile oynamanın cumayı ifsat edeceğiyle ilgili uyarıyor, bizse uyuyoruz. Böyle şey olur mu? Elbette cumada ayağa kalkıp bağırarak ortalığı velveleye vermek değil çare; ama uyumak da değil.

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.